

величаво се бълбеха и гордо издигаха високитѣ стѣни на Бачковския мѣнастирь. Тукъ стигнахме късно и уморени отъ безсъние, гледахме да се нахранимъ и починемъ. На другия день, слѣдъ като се черкувахме и разгледахме старинитѣ на мѣнастиря и чудотворната икона на Богородица, която, както показва прѣданието се прѣселила отъ Грузия (Кавказъ), откъдѣто сж и основателитѣ на мѣнастиря двама грузинци: Григорий и Апасиосъ: първиятъ по чинъ великъ войвода при царя Алексия Комнена I, а вториятъ великъ магистъръ на изтокъ, обиколихме и изъ мѣнастиря. Основанието му станало подиръ побѣдата надъ печенезитѣ на 1084. г., и самъ Григорий станалъ калугеръ въ този мѣнастирь съ мнозина отъ своитѣ стари войници. Чудно хубави гледки се отварятъ прѣдъ очитѣ на човѣка, кждѣто и да се обърне!... На сто крачки отъ мѣнастиря буйно се пѣни водопадъ, който иде отъ къмъ пещерата, наречена Кловионъ. Надъ него кацнала стара черковица, по стѣнитѣ на която личи обезобразенъ лика на царъ Иванъ Александра, който я подновилъ прѣзъ 1344. год. Около мѣнастиря змиевидно струи хладни вълни рѣката, а задъ нея по високитѣ хълмове и чукари се очертаватъ мрѣжи планински пжтеки, по които пѣплятъ пѣстрополи селянки, чалмалии помаци и редици износливи мулета, най-полезнитѣ за тѣзи мѣста добичета. За неизказвани сж хубоститѣ на тѣзи мѣста. Чудни спомени будятъ тѣ и днесъ въ душата ми, и азъ не мога да не завърша съ високоназидателни думи, съ които винаги свършваше обясненията си учителя К., когато ни описваше тѣзи или онѣзи хубави мѣстности, тази или онази старина: драги ученици, повтаряше той, ходете, изучавайте рѣдката по своитѣ хубости майка България; тя е земя благословена, страна медоточна, и колкото по-вече обикаляте нейнитѣ гори, усои и чаровни долини, колкото по-вече се катеритѣ по нейнитѣ жбери и голи висоти, толкозъ повече вие ще я обикнете“.

Генко.